

האריה והחתול

רחוק מכאן, בצד שני של העולם, חיו לפני זמן רב אריה ואחיו הצעיר חתול בר, שאהבו זה את זה מאוד וגרו באותה בקתה. האריה היה הגדול והחזק ביניהם ולמעשה גדול וחזק מכל יתר החיות שחיו ביער, והוא גם ידע לקפוץ רחוק יותר ולרוץ מהר יותר מכל היתר. אילו כוח וזריזות יכלו להבטיח לו מזון הוא לעולם לא היה רעב, אך הדוב והנחש עלו עליו בערמומיות ומדי פעם הוא נאלץ להיעזר בחתול בר.

לחתול זה היה כדור זהב נהדר, כל כך מבריק שניתן היה להביט עליו רק דרך זכוכית מפויחת, והוא שמר אותו בכיס פרווה קטן שנשא על צווארו. הוא קיבל אותו כשעוד היה קטן מאוד, מחיה גדולה אחת, כעת כבר לא בחיים, ונאמר לו שאם ישמור אותו היטב כי אז לא יעונה לו כל רע. בדרך כלל חתול הבר לא הזדקק להגנה של הכדור כי האריה הגן עליו ואהב לצוד ויכול היה להשיג את כל המזון הדרוש להם, אך מדי פעם חיו היו בסכנה, לולי כדור הזהב.

יום אחד שני האחים יצאו לצייד בבוקר, אך מאחר שהחתול לא רץ כל כך מהר כמו האריה הוא יצא קודם. אחרי כמה צעדים האריה השיג אותו. "שם, על העץ יושב דוב" הוא לחש לאוזנו של החתול "הוא רק ממתין שנעבור לידו כדי לקפוץ על הגב שלי."

"אה, אתה כל כך גדול שהוא לא יוכל להרגיש כי אני הולך מיד אחריך" ענה חתול הבר. הוא נגע בכדור הזהב שלו ואמר "דוב תמות" והדוב נפל מת מהעץ והתגלגל ישר לפניו. הם המשיכו זמן מה ללא הרפתקאות, אך כשעברו בקצה היער, שם צמח עשב גבוה, האריה שמע רשרוש.

"זה נחש" הוא קרא ועצר מיד כי הוא פחד מנחשים יותר מאשר מדובים. "הה, זה בסדר" אמר החתול "נחש תמות!" והנחש מת. הם פשטו את עורו, קיפלו אותו יפה והחתול שם אותו בפרווה שעל גבו, כי עורות הנחשים יכולים לעשות דברים נפלאים אם למזלך השגת אחד כזה.

עד אז הם עוד לא אכלו כלל, כי בשר הנחש לא היה טעים והאריה לא רצה לאכול את בשר הדוב. אולי פחד שהדוב עוד לא מת לגמרי ויקפוץ אם

ככל שחשב יותר על כך, כך התרגז יותר. בבוקר כשהאריה אמר שהגיע זמן לצאת לצייד אמר לו החתול שיכול ללכת ולהרוג את הדוב ואת הנחש בעצמו. הוא בעצמו, אמר, קיבל כאב ראש ומעדיף להישאר בבית.

הוא ידע היטב שהאריה לא יעז לצאת לבדו, בלי כדור הפלא שלו, כי פחד לפגוש דוב או נחש. הריב נמשך זמן מה וימים רבים האחים לא דיברו זה עם זה. מה שגרם להם למצב רוח עוד יותר גרוע היה שהשיגו רק מעט אוכל. וידוע שמי שרעב נעשה רגזן

בסוף לאריה בא הרעיון לגנוב את כדור הפלא, כדי שיוכל לבדו להרוג דובים ונחשים. אזי החתול יוכל לרגוז כמה שרק ירצה ועל מה שרק ירצה. אך איך לגנוב? החתול החזיק את הכדור תמיד תלוי על צווארו ושינתו הייתה גם כל כך קלה שלא היה כל סיכוי להוריד לו את הכדור בשינה.

לא! הדרך היחידה הייתה לשכנע אותו שישאיל לו את הכדור בעצמו, ואחרי כמה ימים האריה (שהרי לא היה חכם במיוחד) חשב שמצא את הפתרון. ערב אחד, כשבחוץ ירד גשם כל כך חזק שלא ניתן היה לראות ביער כל ציפור או חיה, אמר האריה "אה, כמה משעמם כאן! אולי נשחק עם כדור

הוא יתקרב אליו. כל אחד מפחד ממהו והדובים והנחשים היו היחידים שהאריה פחד מהם. וכך שני האחים התקדמו ובקרוב הגיעו למורד גבעה שם רעו זוג צבאים.

"תהרוג אחד לארוחה שלך" אמר האח הקטן "אבל את השני שמור חי בשבילי. אני רוצה אותו." האריה קפץ עם שאגה גדולה, אך הצבאים ברחו מהר ותוך זמן קצר לא ניתן לראות יותר את שלושתם. החתול המתין זמן מה, אך מאחר שראה כי האריה לא חוזר, הלך חזרה לבית שלהם.

היה כבר חושך כשהאריה חזר הביתה וראה את אחיו יושב בפילה.

"האם תפסת לי צבי?" שאל הצעיר.

"לא" ענה הגדול "האמת היא שלא השגתי אותם עד שעברנו את מחצית העולם והשארנו את הרוח רחוק מאחורינו. רק תחשוב איזו טרחה הייתה זו לסחוב צבי חי עד כאן. אז.. אכלתי את שניהם." החתול לא אמר דבר, אך לא הרגיש חיבה גדולה כלפי האח הגדול שלו. הוא חשב על הצבי, ורצה מאוד לרכב על גבו כמו על סוס, ולראות את כל המקומות הנהדרים שהאריה סיפר לו עליהם כשהיה במצב רוח טוב.

הזהב שלך?"

"אין לי כל חשק לשחק, זה לא משעשע אותי" ענה החתול שעדיין רגז מאוד, כי כפי שידוע חתולים לא שוכחים לעולם אם מישהו פגע בהם.

"אז תן לי את הכדור לזמן מה, אשחק בעצמי" אמר האריה כשהוא מושיט את כפו.

"לא תוכל לשחק בגשם, ואם תעשה כך, תאבד את הכדור בין השיחים" ענה החתול.

"לא, הוא לא יאבד. אשחק כאן. על תהיה כל כך זועם."

באי-רצון רב שחרר החתול את השרוך מצווארו, זרק את כדור הזהב לאריה, ובעצמו נשכב שוב לישון.

הרבה זמן זרק אריה את הכדור למעלה ותפס אותו שוב. הוא הרגיש שלמרות שאחיו הקטן ישן, הרי שמחזיק עין אחת תמיד חצי פתוחה. אבל הוא התקרב כל פעם יותר ויותר לפתח הבקתה ובסוף זרק את הכדור כל כך גבוה שלא יכול היה לראות יותר מה קרה איתו.

"הו, איזה טיפש אני!" הוא צעק כשהחתול קפץ ברוגז "בוא, נחפש אותו. הוא בוודאי לא נפל

רחוק." אך כמה שלא חיפשו, יום אחרי יום, לא מצאו את הכדור כי הוא אף פעם לא ירד שוב.

החתול לא רצה יותר לחיות עם האריה אחרי האבדה. הוא יצא צפונה, תמיד בתקווה שימצא את הכדור. אבל עברו חודשים ושנים ולמרות שהוא הלך מרחק רב לא ראה כל סימן ממנו. בסוף, כשכבר התחיל להזדקן הוא הגיע למקום שעוד אף פעם לא ראה כזה, ובו נהר גדול זרם לרגלי הרים גבוהים. הגדה ליד הנהר הייתה בוצית ולחה, ומאחר שאף חתול לא אוהב להרטיב את רגליו, הוא עלה על עץ גבוה שצמח קרוב לנהר. הוא חשב בעצב על הכדור האבוד שלו, ואיך כדור זה יכול היה לעזור לו במקום האיום הזה. אך פתאום הוא ראה כדור זהב, כמעט כמו זה שלו, תלוי על אחד מענפי העץ שעליו ישב. הוא מאוד רצה להגיע אליו אך לא היה בטוח האם הענף יחזיק את משקלו. הרי אחרי כל זה לא היה טעם לטבוע בנהר. אך לא יזיק לנסות. אם ילך רק קצת לכוון הכדור, יוכל תמיד לחזור אם ירגיש בסכנה.

הוא מתח את כל גופו על הענף ובזהירות זחל עליו. לשמחתו הענף נראה חזק ויציב. עוד רגע והוא יוכל לתפוס את החוט שעליו תלוי הכדור ולמשוך אותו אליו. אך באותו רגע הענף חרק חזק והוא מיהר לזחול אחורנית.

אך כשחתולים מתעקשים על דבר מה, הם בדרך כלל משיגים זאת, והחתול התחיל לחשוב איך הוא יכול להשיג את הכדור. כן! הייתה דרך בטוחה בהרבה, אך גם קשה יותר. מעל הענף שעליו תלוי היה הכדור הוא ראה עוד ענף, עבה יותר, כך שידע כי זה יכול להחזיק בטוח את משקלו. אם יחזיק בענף זה בכל ארבע הרגלים שלו הוא יוכל לגעת בכדור בזנבו. הוא יוכל לנדנד את הכדור על החוט הנה והנה עד שזה ישתחרר ויפול על הארץ. זה יכול לקחת זמן מה, אך האח הקטן של האריה היה סבלני מאוד.

וכך באמת קרה. וכשהכדור נפל על הארץ החתול קפץ מהעץ כמו ברק, תפס אותו ושם בתוך עור הנחש שמסביב לצווארו.

ואז התחיל לקפוץ לאורך הגדה, ממקום אחד לשני, כדי למצוא סירה או אפילו בול עץ שעליו יוכל לעבור את הנהר. אך הוא לא מצא כלום.

פתאום הוא ראה שתי נערות בצדו השני של הנהר. הוא קרא להן בקול רם, אך הן היו רחוקות מדי ולא יכלו לשמוע. ומה שעוד יותר גרוע, הכדור גלש מעור הנחש והתגלגל לתוך המים.

זה אולי דבר רגיל שכדורים נופלים למים, אבל הן אז שוקעים לתחתית או נשארים על פני המים,

במקום בו הם נופלים. אך כדור הזהב לא עשה לא זה ולא זה. הוא פשוט עבר ישירות לגדה השנייה של הנהר, ושם ראתה אותו אחת הנערות כשמילאה דלי במים מהנהר.

"אך, איזה כדור נפלא" היא קראה וניסתה לתפוס אותו, אך הכדור התחמק מידידה ולא יכלה להשיג אותו.

"בואי, עזרי לי" היא קראה לאחותה. זו באה ואחרי מאמצים הן יכלו לתפוס את הכדור בדלי שלהן. הן שמחו מאוד מהצעצוע החדש שלהן והחזיקו אותו ושיחקו בו לסירוגין פעם זו ופעם זו. הן שיחקו כך עד שהגיע זמן ללכת לישון. הן התחילו לחשוב איפה לשמור את הכדור בלילה. בסוף הן סגרו אותו בארון שבפינת ביתן, כי ידעו שאין בו כל חור. בבוקר הן רצו לארון כדי להוציא את הכדור משם, אך כשפתחו את הדלת נבהלו מאוד, כי במקום הכדור עמד שם איש צעיר ונאה.

"גבירותיי" הוא אמר "איך אוכל להודות להן על מה שעשיתן עבורי? לפני הרבה, הרבה זמן מכשפה רעה כישפה אותי והפכה אותי לכדור זהב, עד שימצאו שתי בחורות שייקחו אותי לביתן. אך איך יכולתי למצוא אותן? מאות שנים חייתי בעובי יערות בהם חיו רק חיות פרא. רק כאשר האריה

זרק אותי לשמיים יכולתי לעוף וליפול על העץ הזה
סמוך לנהר. חשבתי שבמקום בו זורם נהר יבואו
גם אנשים, לכן חיכיתי בסבלנות. אמנם נבהלתי
כאשר האדון הקודם שלי, חתול הבר החזיק אותי
שוב בידיו, אך תקווה שלי חזרה כשראיתי כי הוא
מנסה לעבור את הנהר שבצדו השני הייתן אתן. זו
הייתה ההזדמנות שלי ואמנם ניצלתי אותה.
ועכשיו, גבירותי, אוכל לאומר רק שאם אי-פעם
תזדקקו לעזרה עלו לפסגת ההר הזה ודפקו שלוש
פעמים על דלת הברזל שבצדה הצפוני, ואני אבוא
אליכן מיד."

הוא קד קידה עמוקה, נעלם מעיניהן, והשאיר אותן
בוכות על אובדן הכדור והנסיך בבת אחת.